

ІНСПЕКТОР І КАВА

Валерій Лапікура

Наталія Лапікура

**ОМАНЛИВИЙ
СПОКІЙ
БАГДАДУ**

Київ

УДК 821.161

Л24

Серія «Інспектор і кава»

Лапікура В., Лапікура Н.

Л24 Оманливий спокій Багдаду : детектив. – Київ : Видавництво Ліра-К, 2023. – 362 с.

ISBN 978-617-520-482-5

Детективний роман «У Багдаді все спокійно» – чергова розповідь книжково-кінематографічного серіалу «Інспектор і кава» або «Київський детектив у стилі ретро». Дія цього твору, як і попередніх, відбувається у Києві в 70-х роках минулого ХХ століття. Головні герої серіалу – інспектор карного розшуку столичної міліції капітан Олекса Сирота та його вчитель і начальник підполковник Іван Борисович на прізвище Старий – зіткнулися з загадковими і жорстокими вбивствами, аналогів яким не пригадували навіть ветерани кримінального розшуку. І ще одна дивна обставина: КДБ, що зазвичай пильно контролював усі міліцейські розслідування резонансних кримінальних справ, цього разу демонстративно самоусунувся. Одразу після завершення справи були суворо засекречені навіть згадки про неї у міліцейських звітах. Слідчі матеріали почасти знищили, а решту вивезли в Москву, де вони зникли у бездонних архівах союзного МВС. Відтак авторам роману, відомим українським письменникам Валерію і Наталі Лапікурам довелося у прямому розумінні цього слова по крихтах відтворювати складну картину тих уже далеких подій.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-482-5

© Лапікура Валерій,
Лапікура Наталя, 2023
© Видавництво Ліра-К, 2023

ЧАСТИНА ПЕРША

У Багдаді все спокійно

Від автора:

Над ранок мене намагається розбудити мобільник. Я лежу, не ворущаюсь, із заплющеними очима, а сон, як це часто буває, вперто не хоче відступати перед реальністю. Телефон награв мою улюблену мелодію про тореадора, а мені сниться 1963-й либонь рік, київська «Держопера», якимось ідіотське в ній зібрання, де після доповіді всіх пригощають безкоштовним Бізе. Незрівнянний Ворвулев, згідно з геніальним режисерським задумом, виконує свою славетну арію, стоячи на столі, який загрозово хитається після кожної верхньої ноти.

Всі мліють. І тільки ми з моїм другом Олексою Сиротою, тоді ще студенти Універу, кусаючи губи, щоб не розреготатися, вибираємося навкарачки з ложі в коридор. Бо нас раптом притибило на «хі-хі».

Мобільник вперто продовжує свої підбурливі заклики, доки я не витягаю нарешті малого паскудника з-під подушки і не озиваюсь:

– Агов!

– Не спиться юному ковбою? – лунає з тридцятирічної давнини живий голос Олекси. І я відповідаю в найідіотськіший спосіб:

– Звідкіля дзвониш?

– Звідти, де відповідають запитанням на запитання.

– З Молдаванки?

– Вже ні. Трохи південніше. З Хайфи.

– Що ти там робиш?

– Те, що мені напроорочила свого часу стара лікарка-фронтівичка з київського медучилища. Сиджу вечорами на стільці перед будинком, цмулю фруктову пейзажівку і розмовляю з татками ж, як я, ветеранами нації за політику.

– Якої саме нації?

Олекса, як це часто бувало, ухилиється від прямої відповіді.

– Ти знаєш, вона мала рацію. На старості років я перетворився у справжнього єврея.

– Хто мав рацію?

– Ти що, ще не прокинувся? Завуч-фронтівичка. Ти ж сам писав про неї. У тому романі, як його... «Покійник по-флотськи».

– Так коли це було!

– А мені тільки днями показав Ляоня Мудрик. Твій однокласник. Видряпав з Інтернету. Він теж тут, з батьками.

– Ти там... не один?

– Ні, тут і Додік, і Мілка-Анаконда. Такі ж старі, як і я. А знаєш, я не впевнений, що це саме та Хайфа, про яку ти думаєш. Тут занадто добре... і занадто сумно...

У трубіці запищала морзянка перерваного зв'язку. Я остаточно прокинувся і сягнув рукою під подушку, мокру від мого холодного поту. Мобільник мовчав. Я гарячково натиснув потрібні кнопочки – жодного виклику з жодної Хайфи не було, ані зойно, ані вчора... ніколи.

З роками часом навідує майже параноїдальна думка: а раптом і справді Олексі Сироті вдалось уникнути пастки, в яку його заганяли довго і методично. Може, друзі, яких, щоправда, було небагато, вивели його з-під удару? Може, закопали в могилу урну з попелом безіменного київського бомжса? Зрештою, директор цвинтаря, котрого Сирота виручив із халепи з «непосидючими покійничками», міг організувати все так, що і «контора» носа не підточила. А той же старий партизан, друг Старого з паспортної служби – для нього не проблема підібрати потрібний документ когось із передчасно померлих.

Думаю, сподіваюсь, вибудовую примарні надії, а потім картаю себе вголос:

– Ти що, дурню, забув розповідь Олекси про чесного генерала з московської Управи, якого спочатку відсунули від живої роботи, потім пристрелили і вклали в мертву руку його ж службовий пістолет? Якщо вже столичний генерал не віцілів у жорсткій «роздачі» на самій горі, то що вже казати про капітана міліції з міського кримінального розшуку. Ото не дивись на ніч імпортні бойовики. Живи реаліями.

Раніше я після цього брав до рук товстезну конторську книгу і ручку. Зараз вмикаю комп'ютер і повертаюся подумки у сімдесяті роки століття, що минуло, але не для всіх. Для мене воно триватиме доти, доки житиму я і пам'ять про мого друга Олексу Сироту.

Напрацювавшись до втоми, йду до найближчої з улюблених кав'ярень нашого мікрорайону. На запитання господарки: вам яку сьогодні зварити? – відповідаю: як завжди, «гватемалу». Американку, безалкогольну... чи то пак, безкофеїнову, бо інакшої здоров'я вже не дозволяє.

І поки дзижчить кавомолка, а потім бурмоче кавоварка, я пригадую, що ми з Олексою знали про країну Гватемалу, окрім того, що американське ЦРУ зробило там колись військовий переворот аби гватемальські трудящі не змогли будувати на своїх землях соціалізм. І що було це ще до Куби! А про те, що на цих землях, здобраних вулканічним попелом, росте кава з дивовижно приємним присмаком, ми навіть не здогадувались.

Бариста, красива україночка з екзотичним іменем Аміна приносить на дерев'яній таці чистісіньку чеську порцелянову чашку з цілою ручкою, затискач із серветками, цукор у фірмовому стікері і склянку мінеральної без газу.

«Гватемала» парує, мов малесенький вулкан перед виверженням, а я повторюю пошепки:

– Господи, де все це було п'ятдесят років тому?

А сімдесяті роки минулого століття закінчувалися для мене жахливо. Я потрапив, як зараз кажуть, під раздачу всесильному секретарю ЦК КПУ по ідеології тов. Маланчуку. В ре-

зультаті майстерно склепаного доносу на моїй журналістській кар'єрі поставили величезний хрест за начебто пропаганду антирадянських ідеалів серед молоді. Водночас пішло на дно моє сімейне життя, і я опинився на вулиці без житла, речей, роботи, перспектив і надій. На щастя чи на нещастя – як сказати, не знаю й досі – я втрапив до кардіології республіканської клініки, куди мене забрала з вулиці «швидка», ще до підписання наказу про звільнення. Тому формально турнути мене з роботи до одужання не могли, але це було лише питання часу.

Хвороба затяглась. Більшість тих, кого я вважав своїми друзями, забули про моє існування, ледь на порозі редакції вирунула комісія ЦК КПУ – одинадцять чоловік, футбольна команда, котра мала загнати в «дев'ятку» одного-єдиного замаскованого антирадянщика. Щоправда, кожен із них мав таке ж відношення до справжньої журналістики, як і до справжнього футболу, зате добре знався на тонкощах агітпропу. Звісно, були серед моїх друзів і ті, хто не зсучився. Але їм добряче за це дісталося, і тому я попросив їх не приходити до мене в клініку аби зайве не підставлятися.

Отоді я вициганив у сестри-хазяйки товстелезну чисту конторську книгу і почав записувати в неї все, що вважав важливим у попередні двадцять років мого дорослого життя. Серед цих записів – і короткі конспекти розповідей Олексі Сироти. Нотував головне, щоб не забути. Наприклад, ось таке: «Сироту і Старого поставили чергувати по Управі на День міліції за історію з корейцем. Через дорогу з балкону кукала божевільна. Візит канадського прем'єра до Києва. Реакція Сироти на справу: вціліти було складніше, ніж не підхопити трипер у вендиспансері на спільній із хворими п'янці з нагоди Дня лікаря». Кінець нотатки.

От і увесь запис. Але коли настав час – усе пригадалося, наче саме по собі. Навіть запах мокрого асфальту на верхній алеї Піонерського парку і гудки останніх пароплавів, що йдуть на зиму в затон.

Маленька хитрість для приготування кави по-східному. Коли мелена кава та цукор уже засипані в джезвочку (у пропорції один до одного), їх заливають не окропом, як це робиться в більшості наших кав'ярень, а гарячою водою. Естети перемішують піну, що піднялася паличкою з самшиту. Але з того самшиту, котрий дерево, а не обісцяні собаками і відпочиваючими куці, що гибіють у сквериках біля державних установ. Я знав одного гурмана, котрий робив це звичайним олівцем, щоправда, «коінуром» (у народі званім «кохінор», але це неправильно). Тут головне – аби джезвочка не торкалася металевого денця коритця з піском. Бо кава по-східному НЕ вариться, а умліває в гарячому піску.

З порад Олексія Сироти.

1.

Олекса Сирота:

... Старий вже підніс чарку до рота і раптом рука його завмерла:

- Олексо, це скільки ми з тобою сьогодні випили?
- Всього нічого. Можна сказати навіть – не випили, а мастило розігріли. Щоб маслаки не рипіли.

Рука у Старого затремтіла, він поставив склянку на стіл і з несподівано жалібними інтонаціями сказав:

- Все! Догралася Каштанка. Пора писати рапорт і йти на пенсію.
- Вусь трапилося, товаришу підполковник? Що це з вами? Індійського кіна надивилися?
- Сам ти індійське кіно, Сирота. Який зараз місяць?
- Котрий на небі чи в календарі? Той, що на небі – молодик, вчора звернув увагу.

- Підлегли ж у мене... місяцем милуються, зірки на небі лічать... а на календар і не дивляться, бо навіщо? Їм до пенсії ще – ого-го!...

- Листопад у нас. Передостанній місяць вирішального року забув вже якої там п'ятирічки.

- А йди ти... знаєш, куди зі своєю політикою! Головне – що листопад. Розумієш: листопад!

- Ну то й що?

- Де зараз зозуля має бути?

- Як де? В вирії. І що характерно, вона там не кукає. Тільки вдома! Бо патріотка!

- Отож! А вона в тебе під вікном кує! Ти її не чуєш, а я чую! Зрозумів нарешті?

І тут я розреготався так, що Старий навіть образився. І вже мав намір додати щось ущипливе на адресу всього нашого покоління. Але я його випередив:

- Заспокойтеся, кує ваша зозулька, кує. І я її теж чую. Все гаразд. А йдіть-но на балкон.

Підполковник слухняно, як хлопчик, який приніс додому повний портфель двійок, потеліпався за мною. І те, що він побачив там, куди я вказав, змусило його завмерти і навіть роззявити рота.

На балконі будинку по той бік вулиці стояла якась розпелехана особа жіночої статі і голосно, на всю Тарасівську, вигукувала «Ку-ку!», Причому, досить точно імітуючи голос птахи-пророчиці.

- Що це з нею? – нарешті витиснув із себе Старий.
- Довго розповідати. Не «білочка». Нормальна класична шиза. Є не тільки довідка, але й група інвалідності.
- І часто це з нею?
- Та десь раз на місяць. Якраз, коли молодик...
- І подовгу вона?...
- Кує? Доки не захрипне. Влітку довше, взимку – менше. І ти-хіше.

Ми постояли мовчки. Бідолашна «зозулька» почала пускати півня, дощик із холодної мжички поступово дозрів до справжнього осіннього занудства, але бідолаха, вчепившись у поручні балкону, продовжувала віщати многоліття всьому нашому мікрорайону.

- Скільки років прожив, а таку от шизу вперше бачу, – зізнався Старий.
- Багата на таланти Волино-Подільська височина, – не до ладу ляпнув я. А мій начальник – як риску підвів:
- Господи, що це за життя таке, що ми вже й збожеволіти по-людськи не вміємо!

- Ні, ти не подумай, що заступник начальника карного розшуку міської міліцейської Управи регулярно квасить зі своїми інспекторами у них на хаті. Чи навіть з одним – маю на увазі себе. Це швидше виняток, ніж правило. Хоча провокує цей виняток логічний розвиток подій на нашій сучій службі. Наш Міністр у нападі відвертості обзивав її ще точніше: сраною. А що вже казати нам, лейтенантам з капітанами.

Ік бісу філософію! Скажу конкретно: нас знову обійшли, нам знову плюнули в душу, начальство витерло об нас свої новенькі, куплені в закритому розподільнику штиблети і пішло святкувати День радянської міліції. А мене і Старого поставили чергувати по місту. На добу. З кінця робочого дня 10-го листопада до, відповідно, кінця дня 11-го листопада.

Ти ж знаєш, що на таке ставлення начальства до тебе нариваєшся не за видатні успіхи у бойовій і політичній підготовці. І якби ж то я, скажімо, забув у трамваї течку зі слідчою справою – чого зі мною ніколи не було. Або з великого пере... працювання попросив у прокурора санкцію на арешт самого прокурора. Оце було – переплутав прізвища підозрюваного та нашого міського законника. Схожі вони були: один Ткачов, другий Ткаченко. Чи навпаки... влиндили мені, звісно, добряче. Але свою хвилину задоволення я одержав, спостерігаючи фізію прокурора, котрий раптом допетрав, що підписує ордер на власний арешт. Щось схоже, напевне, відчуває теща, яка оживає в труні і бачить над собою застиглу від переляку пику зятя.

А то ж мене позбавили маленької радості погуляти на професійне свято, можна сказати, ні за що. Цілий рік чекав законної нагоди посидіти зі своїми, культурно розслабитися, а тобі замість цього – триндіти всю добу безперервно в трубку, мов той папуга: «Помічник оперативного чергового по місту капітан Сирота слухає!». Як казала Муму – «за что»?

Ну, якщо чесно, то було за що. Але це окрема історія, яку доведеться розповісти, бо ти ж не відчепишся.

2.

Той день розпочався, як звичайно. Себто – не кращим чином. Напередодні звечора конче необхідно було випити, а нормальна горілка в магазинах закінчилася вже десь о пів на дванадцяту ранку. Довелося брати і пити «колінвал», а після нього не тільки три дні в горлянці дере, а й руки дрижать. Тож з'явився я на роботі з подряпаною радянськими лезами для гоління фізіономією.

Авторські п'ять копійок:

- Олексю, як ти гадаєш, настане такий час, коли проблема з випивкою проблемою бути перестане?*
- Не став запитання, на які немає відповіді.*

Я тоді й не здогадувався, що з часом доведеться пояснювати молоді та підліткам, у чому ж полягає та осоружна проблема. Горілку в радянських магазинах починали продавати з 11-ї години ранку, а черги спраглих вишиковувалися мало не з ночі, тож не дивно, що й хороший алкоголь був дефіцитом, і зникав з полиць максимум через 60 хвилин після «часу Ікс». Це в сімдесяті. А у вісімдесяті за годину щезала будь-яка випивка, навіть... миючі засоби. Котрі на спирт. Тож Сирота ще даремно ремствував.

Що ж до «колінвалу» (народна назва) – то цей наймасовіший сорт пійла вдало поєднував міцний удар по свідомості – на рівні прямого зіткнення голови з працюючим колінчастим валом двигуна внутрішнього згоряння, – і неповторний вторинний ефект. Саме після «колінвалу» блювалося найдовше і найболючіше. Нормальні люди вживали його виключно для дезінфекції унітазів і миття вікон після зими.

А до речі: днями моєї половинці не продали в магазині «мерзавчик» коньяку, потрібного їй для якихось кондитерських справ, бо було вже десять хвилин по дев'ятнадцятій. Що поробиш – військовий стан.

Олекса Сирота:

Отже: фізіономія подряпана, очі червоні, мов у кролика-альбіноса, на додачу в тролейбусі на моїх туфлях постояла пані з провінції з двома валізами. Стояла дві зупинки, доки я не образився і не висловився, після чого мені повідомили, що всі ми тут у горі надто ніжні. І пора нас усіх відправити у село на гній. Хоча пахло з її валіз свіжісіньким салом. Аби заспокоїтись, я заскочив по дорозі на каву «до Тамари» – чергова нескладуха. Ненароком перекинув чашку і залив цигарки. Штанам теж дісталось.

Сиджу у своїй «шпаківні», розкладаю на батареї на просушку десяток мокрих сигарет, вишукую серед них бодай одну відносно суху, – коли Старий дзвонить:

– Зайди.

Заходжу. Старий глянув на мене і пирхнув:

– Знову особисте життя влаштував? Яка киця тебе подряпала?

– У киціні алібі. У мене – теж. Нема часу на любову.

– Гарзд. Генералові поясниш, якщо запитає.

– Генералові? А що я такого зробив?

– Ще не знаю. Виконуй... тобто, йди. Викликає.

– Обох?

– Уяви собі, ні. Тільки тебе. До речі, велено запитати: ти цей... як його... шейк танцювати вмієш?

Ще б спитав, чи вмію я вприсядку гоцати. А то шейк, у перекладі з англійської «тряця» – танець, ну дуже популярний серед мого покоління.

– А там нема чого вміти. Це вам не па-де-грас і навіть не полонез.

– Не викручуйся, як вужака під вилами! Вмієш?

– А дуже треба?

– Таке враження, що дуже. Генерал сказав: запитай у Сироти, чи вміє він танцювати шейк і якщо вміє, миттю жени його до мене.

– Вмію. Дозвольте виконувати?

– Якщо ти мені просто тут танцювати зібрався, то не дозволяю. Генералові покажеш. Між іншим, чайної заварки пожувати не забудь. Якщо в тебе немає, то поділюся.

– А дуже треба?

– Він ще питає! Слухай, Олексю, це правда, що в «колінвал» дусту додають, аби народ із алкоголізмом зав'язував?

– Боюся, що самим лише дустом не обійшлося. Там іще якоїсь гидоти до біса. Схоже на компонент ракетного палива. Я його в армії нанюхався. Такого вип'єш – і в сортир краще не ходити. Тільки на полігон під кущик. А за чай – спасибі. У мене для цієї справи завжди зерна кардамону при собі. Поділитися?

– Киш!

Пожував чаю з кардамоном, залетів до Генерала, глянув – легше стало. Не я один. Сидять уже хлопці з нашого відділу, пара вовкодавів із бригади по кишеньковим злодіям і новенький з «обеаесу», ніяк прізвисьце його не запам'ятаю. Кажуть, у нас стаж заробляє, щоб одразу в міністерство перескочити.

Генеральський порученець хвилин п'ять нас протримав, а потім усіх разом до шефа запустив. Бачимо: начальник у гарному настрої. Бо жартує:

– Сирота знову підозрюваного в клітку з тиграми заганяв, а вони їх обох не пускали?

– Ні, товаришу генерал, це не тигри. Це знаряддя тортур марки «Хеба».

– Ш-ш-шо?

– Ну, «Нева» по-нашому. Голився з ранку.

– А-а-а, ну то хто тобі винен... До речі, Сирота, ти все знаєш. Із чого їх, оті леза, роблять?

– Точно не впевнений, але вважаю, що з броні легендарного крейсера «Аврора».

– Відставити балачки! Слухати мене. Можна сидячи. Є маленьке, але приємне завдання.

Ми мовчки Perezирнулися, а дехто навіть скривився, оскільки під визначення «приємне» в радянській міліції підпадали чомусь найгідотніші справи і доручення. Наприклад, нічна ексгумація під час зливи або засідка в старому каналізаційному колекторі посеред літа. Але цього разу ми помилилися.

– Шейк усі танцюють? От і чудово. Потанцюєте кілька годин у порядку відзнаки за сукупність заслуг. Ніякого ризику. Ну... хіба що хтось там ногу підверне. А головне – увага! Зможете випити казенним коштом. Щелепи підберіть, я не жартую.

Першим здогадався той новенький:

– Дозвольте, товаришу генерал? Я так розумію, що йдеться про роботу під прикриттям? Бо особисто я на безплатну випивку ще не заслужив.

– Логічно мислите, – похвалив Генерал, – взагалі-то шейк мали танцювати товариші з КДБ, але по-перше, танець цей, як мені сказали, вимагає добре накачаних ніг, а в «конторі» робота переважно сидяча. А по-друге, їхній Федорчук – людина старомодна і всіх цих, як він каже, «бугів-вугів» сам не танцює і своїм не дозволяє. У них там, у «конторі», дисципліна. По ниточці ходять! Не те, що у нас. Але не хвилюйтеся, свій шмат роботи і їм перепаде. Доки ви питимете

і танцюватимете, вони в Піонерському парку на лавочках закоханих зображатимуть. Артисти! Ги-ги!... погорілого театру!

Тут уже я вистромився:

– Товаришу генерал, а що, німці знову Фастів взяли? Ворог біля воріт?

– Сирота, ти що, здурів? Які німці, який Фастів? Ти хоч розумієш, про що йдеться? Ти точно вчора не пив?

– Розумію. Про спільну з КДБ операцію. Тому й запитую: з якого такого дива?

– Фастів, товариші, стоїть на місці, як і стояв. І німці, котрі федеративні, сидять там, де їм належить. А до нас у Київ має приїхати прем'єр-міністр Канади.

– Товаришу генерал, дозвольте? Канади чи Франції?

– До чого тут Франція?

– Бо я читав у Шейніна, що до нас колись приїжджав прем'єр-міністр Франції і у нього в оперному театрі золотого годинника вкрали. Шкандаль був на увесь світ!

– Брехло твій Шейнін. Хоча факт мав місце. Канадець приїжджає, хлопці, канадець. Правда, француз. Тут Сирота правий. Аналогії є. Але не французький француз, а їхній, канадський... ну, заплутався я з вами... Слушайте і не перебивайте. Сам прем'єр, кажуть, мужик нормальний. Ну там: протокол, дипломатія і таке інше. І на американців косо дивиться. Але в нього дружина молода. Любить після всіх цих прийомів, коли ні випити, ні закусити, тільки сиди і слухай, у кав'ярні серед молоді поштовхатися, кави попоти, потанцювати. Такі от побажання з їхнього боку. Ми, відповідно, їй танці організуємо, бо такі справи не можна пускати на самоплив.

Не знаю, як для кого, але змальована Генералом перспектива особисто для мене здавалася не просто прекрасною – геніальною! Ясна річ, що канадську прем'єршу з її чоловіком у «трубу», себто підземний перехід на Хрещатику, на каву не поведуть. І до «цариці Тамари» теж. Тому молодіжним кафе доведеться прикидатися інтуристівському – це і наш новенький збагнув, тож він так і підбадьорився. Бо зазвичай в ці точки, недоступні для радянської людини, нашого міліцейського брата пускають тільки за викликом, у ранзі не нижче майора і з обов'язковим ескортом цілої тічки «контр-

ських». Тут уже не вип'єш і не потанцюєш. Дай Боже, аби навздогін не «настукали». Хвости їм Федорчук обрубуює, чи що?

А Генерал тим часом бідкався:

– У них там у Канаді, товариші офіцери, повний бардак із цими дружинами. Ось наші: або взагалі за кордон зі своїми чоловіками не виїжджають, або, як жінка товариша Громико, під час візитів дивляться оперу чи п'ють чай із їхніми бабами. А цій танці подавай! Ні, ми зі свого боку все організуємо. Основна публіка в кав'ярні «Інтурист» іде по лінії «контори». Охорона теж їхня. Вже легше. Нам довели рознарядку: вісім молодих хлопців, які танцюють шейк. Дівчат вам дадуть з ансамблю сучасного танцю Жовтневого палацу. Репетиція там таки, о вісімнадцятій нуль-нуль. Сьогодні у нас понеділок, великі гоцалки будуть у четвер. Не пити, не голитися вітчизняними лезами, не наражатися на мордобій і не спілкуватися з даїшниками. У них від нормальної мови тільки два слова лишилося: «Ваші права!». І запам'ятайте: якщо хтось наступить цій канадській прем'єрші на ногу або ще гірше, почне її лапати при чоловікові – вижену в космонавти, п'яних на «луноході» розвозити.

Ми просяклися глибиною і важливістю покладеного на нас державного завдання і побігли на репетицію за дві години до її початку. Скажу чесно: не знаю, які з «конторських» танцюристи, але хореографи – куди там Вірському! У мене востаннє «кріпатура» так хапала ноги після того, як я гнав дрібного злодюжку на прізвисько Бздунь від річкового вокзалу до аеропорту «Жуляни» вздовж усієї Набережної через Мишоловку, Корчувате, всю Сталінку і аж до вулиці Ломоносова під гавкіт собак і стрілянину охорони, на щастя, в повітря. А потім по всій ЗПС – злітно-посадочній смузі, через сам аеровокзал і до жіночого туалету. Ось тут я його, голубчика і взяв. Точніше, не я, а дві жінки-диспетчерки, котрі спочатку виштовхали за двері мене, потім скрутили Бздуня, приклали його головою об раковину і викинули непритомного просто мені під ноги. Оті самі ноги, якими я на назавтра і ступити не міг.

Але я знову відволікся, вибач. Коли є що згадати, то воно згадується.